

татари, чуваша, башкири и др.

Понеже понякога се пише, че по време на Освободителната война Панайот Хитов водил чета по Балкана от 1 000 души, трябва да изясним, че това не отговаря на фактите. През тази война войводата е бил само координатор на четите по Стара планина, което е било немаловажно поръчение на руското командване. Заедно с това той подпомагал създаването на нови чети и дейността им из средната част на Балкана - такива предимно разузнавателни и охранителни чети със задача да пазят местното българско население и да са в помощ на руските войски. Няколкото български чети в източните области на страната воювали и с башибозушките грабителски отряди, пък и нападали редовни части от турската войска, за да разкриват силата и позициите ѝ. Такива си били например четите, свързани с Панайот Хитов, на Христо /Койчо/ Коев със 100 доброволци, която действала в Еленския балкан; на унтерофициера Павлюк в същият балкан; на Пенчо Манафов от Дряново, обикаляла Габровския балкан; на Христо Николов Сарандито от с. Гурково, Казанлъшко, също пазила проходите из Еленския балкан; на Йордан Ненчев, пак в същия балкан; на Симеон Стойков от с. Твърдица, Сливенско, съставена от 60 - 70 души и действала из Твърдишкия балкан, известна и като "Твърдишката чета"; на Желю Хр. Чернев, движила се из Котленския и Еленския балкан и др. Тези чети заедно с Панайотхитовата съставлявали едно обединение. Това обединение помогнало и на Българското опълчение в началото на 1878 г. да бъдат разбити и разпръснати няколко турски въоръжени отряди в Котленския край.

ДЕВЕТАТА ЧЕТА е последната на Панайот Хитов. Водил я след Съединението на Княжество България с Източна Румелия през есента на 1885 г. Знае се, че веднага след Съединението при опасността Турция да обяви война на България, защото е била против него, в цялата ни страна се организирали над 100 доброволчески чети, готови да заминат веднага за фронта. Такава чета, една от първите у нас, през септември 1885 г. била организирана в Сливен с ръководител Панайот Хитов. В историята е останала с името Първа Сливенска конна чета. Тя се сформирала още на 7 и 8 септември в състав от 250 души и веднага заминала за българо-турската граница. Тук получила задача от командването на българската армия да охранява и отблъсква евентуални турски нападения в района от с. Срем, Елховско, до р. Тунджа и от с. Желязково до р. Факийска. Щабът на четата останал в с. Раздел, а отделения от нея се разположили в селата Срем, Лесово, Голям Дервент. По височините на границата ни с Турция били поставени наблюдателни постове. Наистина Турция не обявила война на България - това сторила Сърбия, и повече от доброволческите ни чети заминали на фронта срещу вероломната ни съседка. Но някои чети, за всеки случай, все пак останали на българо-турската граница. Между тях била и Първа Сливенска конна чета, както и Втора Сливенска конна чета, водена от Дянко Цоцков, в състав 80 - 100 доброволци. Със сливенските чети на границата с Турция била и четата на учителя Иван Кишелски, запасен офицер роден в Котел, племенник на генерал Иван